

Їдальня на дереві

Олександр Копиленко

У дитячому садку в кімнаті на великому вікні висить клітка. А в клітці живе чижик. У нього зелені груди, аж жовті. І весь він хоч і сіренький, але підфарбований зеленим.

Чижик такий непосидячий і веселий. Він або співає, або лазить по дротинках. Ото причепиться лапками, повисне головою вниз і дивиться на дітей своїми бистрими-бистрими чорненькими очима, наче аж сміється. Мовляв, бач, як я вмю лазити, а ви ні!

Ну, куди там! Щоб хто-небудь зумів так лазити! Ось Боря вже на дерева в парку лазить, на паркан лазить, а так, як чижик, зроду не зуміє!

Коли тьотя Галя принесла чижика і всі діти неймовірно зраділи пташці, тьотя Галя сказала:

— Чижик поживе у нас до весни. А весною ми його випустимо.

— А чому? — спитала Ніна, бо вона завжди тільки те й знає, що запитує.

— А тому, — сказала тьотя Галя, — що незабаром випаде сніг і важко буде чижикові здобути собі їжу. А влітку пташкам тепло, багато комахок, і пташки знищують шкідливих мушок і черв'ячків. А взимку холодно і мушок немає.

Найменша дівчинка Майя сказала:

— Якби чижикові мама принесла калоші, пальто, шапку та рукавички, тоді б чижик не мерз. Правда?

Старші діти засміялись, і навіть тьотя Галя засміялась і погладила маленьку Майю по білявій голівці.

— Тьотю Галю, — проказала швидко Ніна, — а коли я залишатиму пташкам трохи хліба, трохи цукру, трохи супу і всього-всього потроху? Нехай собі зимою їдять. Можна?

— Аякже, звичайно, можна, — сказала тьотя Галя.

— І я! І я! І я! — закричали всі діти. Бо всім же хочеться годувати пташок, щоб легше і веселіше жилося щигликам, синицям, чижикам, коноплянкам, снігурам, горобцям, які на зиму нікуди не хочуть від нас летіти.

— Тоді давайте зробимо інакше, — сказала тьотя Галя. — Знаєте як? Давайте зробимо на дереві їдальню для пташок.

Отут і почалася робота!

Тьотя Галя десь дістала кришку від дерев'яного ящика. А на цій кришці кругом був невеличкий кантик. Це треба для того, щоб вітер не здував з дошки насіння й крихт.

Після мертвої години пішли діти на прогулянку і будувати свою їдальню...

Майя питає тьотю Галю:

— Тьотю Галю, а скажіть, у пташок теж є мертва година?

Знову діти засміялися, а Майя тільки плечима знизала. Мовляв, чого ж вони сміються?

— Ні, Майєнько, немає у пташок мертвої години, — відповіла тьотя Галя.

— От щасливі вони, — тяжко зітхнула Майя. — Бо так багато цікавого в садку, а тут треба неодмінно по обіді лягати спати. Ніколи не встигнеш всього й зробити за день. Дні якісь такі коротесенькі!

Біля садка великий парк. Туди діти ходять гуляти.

Тьотя Галя приладнала на невисокому кущі дошку-їдальню. У Борі взяла крихти хліба, які він ніс, пшоно. У Ніни — конопляне насіння, що його любить їсти чижик... Все це вона висипала на дошку. Потім пішли гуляти по доріжках парку.

Але бистроока Ніна перша побачила і закричала:

— Дивіться, дивіться, вже обідають!

Діти спинилися, завмерли, затихли і здалеку спостерігали, як першим прилетів у свою їдальню горобець-молодець. Він сів на дошку і, сторожко озираючись на всі боки, почав швидко-швидко дзьобати насіння.

Ось уже й другий сів на гілку, теж озирається, ніби чекає своєї черги.

Потім скік — і опинився на дошці.

А тут невідомо звідки взялася синиця. Вона й секунди ніколи не сидить на місці!

Синиця перестрибувала з гілки на гілку, потім з розгону підлетіла до їдальні, вхопила якесь насіння і знову на гілку. Затиснувши лапкою насіння, синиця моторно розлушила його і з'їла. Тоді — стриб на дошку!

Але синиця страшенно задиркувата. Вона й тут не втрималася, засичала на горобця і цюкнула його дзьобом. А горобець не злякався. Він крильцем відмахнувся від задиркуватої синиці.

І вже знов злетіли інші пташки на обід, що їм влаштували діти.

А діти стояли мовчки і не зводили очей із своєї веселої їдальні.

Тільки Майя не витримала і тихо сказала:

— Обідають... От пташкам добре. їм не треба ні ложку тримати в руках, ні виделку, і суп у них з ложки не розливається...

Майя ще раз тяжко зітхнула.

А пташки обідали та дякували дітям, що влаштували їм на зиму таку багату і затишну їдальню...